

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Ing. P. R.**, zast. Mgr. Tomášem Markem, advokátem se sídlem Na hutích 661/9, Praha 6, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2016, č. j. VZP-16-1802131-S8D4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 A 155/2018 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Tomáši Markovi, advokátovi se sídlem Na hutích 661/9, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016, č. j. VZP-16-01802131-S8D4 (dále též „exekuční příkaz“), nařídila daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k vymožení vykonatelného nedoplatku žalobce v částce 6 306 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 18. 7. 2019 žalobu zamítl. V první řadě se neztotožnil s argumentem, že se žalovaná měla zabývat zákonností exekučních titulů - tedy platebních výměrů vydaných dne 14. 7. 2014, č. 4441400010 a č. 2141400013. Poukázal na judikaturu správních soudů, podle které při nařízení exekuce již nelze přezkoumávat zákonnost či správnost exekučního titulu, příp. zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Při nařízení exekuce je zkoumána pouze vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, které povinný dobrovolně

nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, tak nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost. Takové vady však městský soud v projednávané věci neshledal, a to navzdory skutečnosti, že platební výměry byly rozhodnutím rozhodčího orgánu žalované ze dne 20. 6. 2018, sp. zn. S-KI-VZP-14-01129295-S8E7, v reakci na zrušující rozsudek městského soudu, zrušeny a řízení zastaveno. Pro zákonnost exekučního příkazu je podstatné, že v době zahájení daňové exekuce platební výměry existovaly. Okolnost, že byly vydány až po uplynutí prekluzivní lhůty, nezpůsobila nezákonnost zahájení daňové exekuce. Takový postup není zjevným odepřením spravedlnosti. Žalobce totiž nebyl daňovou exekucí ve svém důsledku dotčen na svých právech zásadním způsobem, protože účinky exekučního příkazu zanikly v souladu s § 306 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), marným uplynutím šesti měsíců ode dne doručení vyrozumění poddlužníkovi, přičemž uvedeným postupem nebyly na žalobci vymoženy žádné finanční prostředky.

[3] Městský soud se proto mohl věcně zabývat pouze žalobní námitkou spočívající v nedostacích doručení platebních výměrů žalobci, neboť tato námitka směřuje k vykonatelnosti exekučního titulu. Žalobcovo tvrzení, že se ve dnech doručování nezdržoval doma a nebyla mu doručena ani výzva s poučením o právních důsledcích doručení právní fikcí, však neobstojí. Z doručanky městský soud ověřil, že platební výměry mu byly doručovány prostřednictvím provozovatele poštovních služeb dne 21. 7. 2014. Žalobce nebyl uvedeného dne zastížen, zásilka obsahující oba platební výměry byla téhož dne uložena u provozovatele poštovních služeb a žalobci bylo v souladu s § 23 odst. 4 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zanecháno oznámení o neúspěšném doručení zásilky a poučení o právních důsledcích doručení fikcí. Doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených a žalobce neunesl břemeno tvrzení, když se omezil pouze na konstatování své nepřítomnosti a navržení výslechu svědka - rodinného příslušníka. Městský soud proto k výslechu svědka nepřistoupil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Opakovaně poukázal na to, že platební výměry, na jejichž základě došlo k vydání exekučního příkazu, trpí nezákonností, neboť byly vydány až po uplynutí zákonné lhůty. Podle jeho názoru městský soud tuto otázku chybně posoudil a nerefletoval závěry rozsudku NSS ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017 - 40, č. 3825/2019 Sb. NSS, který dovodil, že od 1. 1. 2014 je soud povinen posoudit věcnou správnost výkazu nedoplatků (platebního výměru), neboť proti exekučnímu příkazu podle § 178 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nelze podat odvolání. Jeho závěr o tom, že pozdější zrušení exekučního titulu nemůže vyústit v rozhodnutí o nezákonnosti exekučního příkazu, je proto nezákonný a nepřezkoumatelný. Rozsudek je nepřezkoumatelný i z důvodu nevypořádání s jeho námitkami.

pokračování

[6] Podle judikatury Ústavního soudu je zároveň třeba, aby se v exekučním řízení soudy zabývaly zásadními vadami exekučního titulu a výkon rozhodnutí zastavily v případech, kdy by takový výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, nebo byl dokonce v rozporu s principy právního státu, což je i jeho případ. Tvrdit, že se jedná o porušení jednoduchého práva, ve světle judikatury Ústavního soudu neobstojí. K tomuto závěru navíc nemohl městský soud dospět s ohledem na fakt, že na postiženém účtu stěžovatele nebyly žádné finanční prostředky, tedy s přihlédnutím k okolnostem, které nastaly až po vydání exekučního příkazu. Městský soud rovněž dostatečně neodůvodnil, že daňová exekuce je ukončena, neboť žalovaná nevydala žádné usnesení o ukončení exekuce a nezabývala se jeho návrhem na určení neplatnosti platebních výměrů.

[7] Městský soud ztratil jím podanou správní žalobu ze dne 4. 7. 2016, kterou zaevidoval až po urgenci v roce 2018.

[8] Zároveň chybně vypořádal otázku doručení platebních výměrů. Stěžovatel totiž jednoznačně tvrdil, že mu nebyla doručena ani výzva s poučením o právních důsledcích doručení fikcí, a navrhoval vyslechnutí svědka. Tento důkaz však městský soud neprovedl, stěžovatel proto navrhuje, aby jej provedl Nejvyšší správní soud, neboť se jedná o opomenutý důkaz. Protože mu platební výměry dosud nebyly doručeny, nejsou v právní moci a nejsou vykonatelné, a žalovaná proto nemohla přistoupit k nařízení daňové exekuce.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že exekuční příkaz byl vydán na základě tehdy pravomocných platebních výměrů. Okolnost, že později došlo k jejich zrušení, nehraje při posuzování exekučního příkazu žádnou roli. Tyto platební výměry byly stěžovateli pravomocně doručeny, což vyplývá i z doručenky, a nebylo tedy nutné přistupovat k výslechu svědka. Stěžovatel byl s platebními výměry seznámen nejpozději dne 12. 9. 2014, kdy proti nim podal odvolání. Výkon rozhodnutí byl navíc podle § 306 o. s. ř. ukončen, a nebylo tedy třeba vydávat nové rozhodnutí. Žalovaná proto navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[10] V replice stěžovatel zdůraznil, že v jeho případě nejde pouze o porušení zákona, ale o zjevnou nespravedlnost ve smyslu judikatury Ústavního soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry

ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Městský soud se totiž dostatečně vypořádal s žalobními námitkami a nezatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností, když se nezabýval přezkumem exekučních titulů, jak je vyloženo níže.

[13] NSS, jak ostatně shrnul i městský soud, konstantně zastává názor, že při přezkumu exekučního příkazu již nelze přezkoumávat zákonnost exekučního titulu. V rozsudku ze dne 16. 9. 2009, č. j. 9 Afs 28/2009 - 124, č. 1966/2010 Sb. NSS, mj. uvedl, že vady nalézacího řízení se při nařízení výkonu rozhodnutí nezkoumají, tyto skutečnosti jsou relevantní až pro případné zastavení výkonu rozhodnutí dle § 268 odst. 1 písm. g) případně h) o. s. ř. Exekuční řízení není ani pokračováním nalézacího řízení, ani duplicitním nalézacím řízením. Prekluze práva vyměřit celní dluh je vadou nalézacího řízení, ovšem námitky uplatnitelné v nalézacím řízení nelze pokládat za skutečnosti rozhodné pro nařízení exekuce. Okolnost, zda je právo vyměřit celní dluh prekludováno, se při nařízení exekuce nezkoumá.

[14] Rovněž v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014 - 39, NSS uvedl, že se při nařízení daňové exekuce zkoumá pouze vykonatelnost rozhodnutí stanovujícího peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost.

[15] Soudní přezkum nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a následný soudní přezkum má být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto lze v těchto případech označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS).

[16] Obdobné závěry vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 5. 11. 2013, č. j. 2 Afs 76/2013 - 23: *„Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že domníval-li se stěžovatel, že rozhodnutí nyní vymáhaná předmětným exekučním příkazem jsou nezákonná z důvodu nerespektování prekluzivní lhůty pro vyměření daně, měl možnost tuto námitku plně uplatnit v řádných opravných prostředcích proti těmto vymáhaným rozhodnutím. Po marném uplynutí lhůt k uplatnění opravných prostředků není podobné zpochybnění ve vymáhacím řízení možné, což plyne jednak z povahy právní moci rozhodnutí a jednak z členění daňového řízení na jednotlivé fáze.“* Podle tohoto rozsudku *„členění řízení ve věcech daní na řízení nalézací (respektive vyměřovací) a na vymáhací (respektive řízení při placení daní) plyne přímo ze zákona [srov. § 134 odst. 3 a §§ 135-148 vs. §§ 175-233 daňového řádu, či dříve §§ 40-47 vs. §§ 57-73a zákona o správě daní a poplatků]. Takové oddělení vymáhacího (exekučního) řízení, od předchozího průběhu řízení plyne mj. právě ze skutečnosti, že k nucenému vymáhání lze*

pokračování

přistoupit, jen když jsou rozhodnutí vykonatelná. Přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se pak zaměřuje na okruh otázek spojených zásadně s touto fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí, na základě nichž byla exekuce nařízena (exekuční titul). Takového přezkumu lze dosáhnout v řízení předcházejícím.“

[17] Přezkum exekučního příkazu je tedy omezen výše uvedeným způsobem. Je nezbytné rozlišovat důvody pro vydání exekučního příkazu (důvody pro nařízení exekuce či její nenařízení) a důvody pro zastavení daňové exekuce. Stěžovatel zpochybňuje správnost exekučního příkazu, tedy důvody pro nařízení exekuce, neboť v mezidobí byly zrušeny platební výměry, tedy exekuční tituly. Jak ovšem již NSS uvedl v rozsudku ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 8/2008 - 64, ani zrušení platebního výměru (exekučního titulu) nemá vliv na zákonnost exekučního příkazu, neboť zákonné podmínky pro vydání exekučního příkazu byly v okamžiku jeho vydání splněny. Odpadnutí exekučního titulu však musí být zohledněno v samotném vymáhacím řízení – částečným zastavením výkonu rozhodnutí.

[18] Právní posouzení této otázky městským soudem je proto v souladu s ustálenou judikaturou NSS, a to včetně nedávného rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018 - 54, který tento postup při přezkumu exekučního příkazu aproboval a doplnil, že námitky týkající se náležitosti exekučního titulu má správní orgán zohlednit při rozhodování o návrhu na zastavení exekuce. Lze tedy uzavřít, že městský soud tuto otázku posoudil správně a NSS se s jeho názorem ztotožňuje.

[19] Stěžovatel na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 342/2017 - 40, který podle jeho názoru připustil v řízení o přezkumu exekučního příkazu i přezkum exekučního titulu. Tento rozsudek však reaguje na situaci, kdy exekučním titulem nebyl platební výměr, ale výkaz nedoplatků, proti němuž nebyl přípustný žádný opravný prostředek. NSS v rozsudku uvedl: *„Pro vedení exekuce musí existovat podklady, které nebyly relevantním způsobem zpochybněny. Exekuční příkaz obsahuje pouze odkaz na exekuční titul – výkaz nedoplatků, nikoli však samotný exekuční titul; musí být proto alespoň jednou jeho obsah umožněno přezkoumat. Jak již bylo uvedeno výše, není výkaz nedoplatků rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. samostatně přezkoumatelným, nejedná se o rozhodnutí, jímž by se ukládaly povinnosti (ty jsou založeny zpravidla platebními výměry). Nicméně obsahuje rozhodné údaje, které ve svém důsledku stanoví výši vymáhané daně. Jakožto exekuční titul má pro výkon rozhodnutí nepochybně klíčový význam. Musí být proto zjistitelné, jak správce daně k výši vymáhané dlužné daně dospěl. Výkaz nedoplatků musí být soudem podroben přezkumu z hlediska jeho správnosti. Není akceptovatelné přezkoumat exekuční příkaz z hlediska jeho správnosti a zákonnosti, aniž by byla ověřena správnost údajů v něm (per výkaz nedoplatků) uvedených a postaveno najiisto, že platby (a nedoplatky) tam uvedené mají oporu v řádně zjištěném stavu a jsou správné.“* (zvýraznění doplnil NSS)

[20] Uvedenou výjimku z pravidla nepřezkoumávat v řízení o přezkumu exekučního příkazu náležitosti exekučního titulu NSS připustil pouze tehdy, není-li možné podat proti exekučnímu titulu žádný opravný prostředek. O takový případ se však v projednávané věci nejedná, neboť proti platebním výměrům podal stěžovatel odvolání a následně i žalobu, se kterou byl úspěšný. Městský soud rozsudkem ze dne 21. 5. 2018, č. j. 8 Ad 8/2015 - 45, zrušil rozhodnutí o odvolání proti exekučním titulům pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Rozhodčí orgán žalované následně svým rozhodnutím ze dne 20. 6.

2018, sp. zn. S-KI-VZP-14-01129295-S8E7, exekuční tituly zrušil a řízení zastavil s tím, že lhůta dle § 16 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, již marně uplynula. NSS tedy nemůže na projednávanou věc aplikovat závěry rozsudku č. j. 5 Afs 342/2017 - 40, neboť nyní mohl stěžovatel proti platebním výměrům (exekučním titulům) podat opravný prostředek, a není tedy nutné, aby jejich zákonnost musel zkoumat soud přezkoumávající samotný exekuční příkaz.

[21] NSS proto neshledal důvodnými kasační námitky stěžovatele ve vztahu k přezkumu exekučních titulů.

[22] Zároveň není pravdou, že by postup soudu, který nepřezkoumal v projednávané věci exekuční titul, byl v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Z jeho ustálené judikatury plyne, že v exekučním řízení obecným soudům přísluší zabývat se zásadními vadami exekučního titulu a že jsou povinny výkon rozhodnutí zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. také v případech, v nichž by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, nebo byl dokonce v rozporu s principy právního státu (viz např. náleze ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18). K takové situaci však v projednávané věci nemohlo dojít, a to z několika důvodů. Zejména je třeba zohlednit fakt, že se soudy v projednávané věci nezabývaly návrhem stěžovatele na zastavení exekuce, jako v citovaném nálezu, nýbrž přezkumem exekučního příkazu. Jak již bylo vysvětleno výše, i podle judikatury NSS (viz rozsudek č. j. 8 Afs 250/2018 - 54), v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 daňového řádu lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce. Správce daně se v takovém řízení nemůže odmítnout zabývat namítanými vadami exekučního titulu pouze s odkazem na zásadu oddělenosti vyměřovacího a exekučního řízení. Takové závěry však neplatí pro řízení, ve kterém se přezkoumává exekuční příkaz, jak je rovněž uvedeno v citovaném rozsudku.

[23] Současně je třeba poukázat na to, že v projednávané věci nemohlo dojít ke zjevné nespravedlnosti, neboť výkon rozhodnutí na základě napadeného exekučního příkazu ze zákona zanikl po uplynutí stanovené doby, a to podle § 306 odst. 2 o. s. ř., podle něhož provedením výkon rozhodnutí zaniká. Vydání exekučního příkazu na příkazání pohledávky ze stěžovatelova účtu u poskytovatele platebních služeb tedy bylo jednorázovým opatřením, protože po uplynutí šestiměsíční doby v případě, že na účtu nebyly uloženy žádné peněžní prostředky, výkon rozhodnutí zaniká. (David, L. a kol.: *Občanský soudní řád. Komentář. I. díl.* Praha: Wolters Kluwer, 2009). V případě, že v okamžiku nástupu *arrestatoria* nebyly na účtu dostatečné prostředky, peněžní ústav vyčká šest měsíců, zda na účtu peněžní prostředky nebudou doplněny dodatečně (z nich případně průběžně oprávněnému vyplácí dostupné částky). Pokud ani po této lhůtě nebude vymáhaná pohledávka plně uspokojena, vyplatí oprávněnému případný zbytek prostředků na účtu, případně mu sdělí, že na účtu již nebyly žádné peněžní prostředky. Uplynutím šestiměsíční lhůty v takovém případě zaniká nařízený výkon rozhodnutí, pro zbývající dosud neuhrazenou část vymáhané pohledávky může oprávněný vést výkon rozhodnutí jiným způsobem (viz Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. *Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1216).

[24] Jelikož tedy zanikl nařízený výkon rozhodnutí, a to bez toho, aby byly na účtu stěžovatele zadrženy jakékoliv peněžní prostředky, nelze dospět k závěru, že by nařízená exekuce byla v současnosti zjevně nespravedlivá, a není tedy namístě prolamovat zásadu

pokračování

oddělenosti nalézacího a vykonávacího řízení. Z výše uvedeného je rovněž zřejmé, že žalovaná nebyla povinna vydat o zániku výkonu rozhodnutí žádné rozhodnutí, neboť tyto následky spojuje zákon *ex lege* pouze s uplynutím šestiměsíční doby, resp. se sdělením, že na účtu nebyly dostatečné peněžní prostředky.

[25] K otázce doručování platebních výměrů, a tedy jejich vykonatelnosti, NSS připomíná, že je na správním orgánu, aby unesl břemeno týkající se doručování, což žalovaná učinila, když odkázala na doručenkou, která je součástí správního spisu a podle které byl stěžovatel dne 21. 7. 2014 vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Protože si zásilku nevyzvedl, byla zásilka následně vrácena odesílateli. NSS v minulosti opakovaně vyložil, že doručenkou zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení a předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje uvedené na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi prokazující, že zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, č. 1327/2007 Sb. NSS, a ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 As 97/2013 - 22). Takovou verzi reality však stěžovatel nepředkládal. Skutečnost, že se v době doručování nezdržoval doma, nehraje při přezkumu doručení roli, neboť mu byla písemnost doručena fikcí. Na uplatnění fikce doručení v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, č. 3524/2017 Sb. NSS, nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta. Ani svědecká výpověď matky stěžovatele, M. R., by tedy nemohla změnit názor žalované a rovněž městského soudu, že stěžovateli byla do schránky vložena výzva k vyzvednutí zásilky společně s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky, a to v souladu s tím, co je uvedeno na doručence. Rovněž NSS proto shledává provedení důkazu svědeckou výpovědí M. R. nadbytečným.

[26] Zároveň není pravdou, že by se mělo jednat o opomenutý důkaz, neboť krajský soud se návrhem na vyslechnutí svědkyně zabýval a v bodech 37 a 38 svého rozsudku odůvodnil, proč jej neprovede. Podle judikatury Ústavního soudu se o opomenutý důkaz jedná v případě, kdy obecné soudy odmítnou provést relevantní důkazy navržené účastníkem řízení, které by svědčily jeho právním závěrům, příp. se s jeho důkazními návrhy žádným způsobem nevypořádají. Rozhodující soud není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout, a pokud důkazním návrhům účastníků nevyhoví, pak musí vyložit, z jakých důvodů je neprovedl, resp. nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění (viz nález Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2017, sp. zn. II. ÚS 1738/16). Městský soud však odůvodnil, proč důkaz svědeckou výpovědí neprovedl, a dostal tak uvedeným požadavkům.

[27] Závěrem NSS uvádí, že nemůže nijak přezkoumat postup městského soudu, co se týče založení stěžovatelovy žaloby ze dne 4. 7. 2016, neboť předmětem jeho přezkumu je „pouze“ rozhodnutí městského soudu a jeho důvody (viz § 102 a násl. s. ř. s.). Z úředního záznamu na č. 1. 10 spisu městského soudu je zřejmé, že došlo k pochybení, neboť žaloba ze dne 4. 7. 2016 byla předána na jiné pracoviště, ale nakonec nikde nebyla zaevidována. Teprve po urgenci dne 13. 8. 2018 byla žaloba zaevidována. Došlo zde tudíž k pochybení ze strany soudu, nicméně z napadeného rozhodnutí ani ze žaloby či kasační stížnosti

nevyplývá, že by toto pochybení mělo mít kromě časové prodlevy nějaký vliv na rozhodnutí v projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, proto by jí soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

[30] Usnesením NSS ze dne 11. 11. 2019, č. j. 9 Ads 260/2019 - 49, byl stěžovateli ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Tomáš Marek, advokát se sídlem Na hutích 661/9, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky] za každý úkon. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu